

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžo/44/2016
Identifikačné číslo spisu: 2014200884
Dátum vydania rozhodnutia: 25.10.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:2014200884.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobkyne: Fakultná nemocnica Trnava, so sídlom A. Žarnova 11, Trnava, zastúpenej JUDr. Darinou Kuriňavovou, advokátkou, so sídlom Kapitulská 5, Trnava, proti žalovanému: Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, so sídlom Žellova 2, Bratislava, o návrhu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. ZS 204/00008/2014/R z 22. septembra 2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/238/2014-68 z 18. februára 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/238/2014-68 zo 18. februára 2016 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 14S/238/2014-68 zo 18. februára 2016 podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. ZS 204/00008/2014/R z 22. septembra 2014, ktorým bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pobočka Trnava č. ZS 204/00008/2014 z 13. mája 2014 o uložení pokuty žalobcovi vo výške 1 000 eur za porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 576/2004 Z. z.“), ktorého sa žalobca dopustil tým, že pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti pacientke J. W. (ďalej len „pacientka“) neposkytol zdravotnú starostlivosť správne.

Podľa žalovaného žalobca nevykonal počas poskytovania zdravotnej starostlivosti pacientke všetky zdravotné výkony na zabezpečenie včasnej a účinnej liečby. Porušenie spočívalo v tom, že počas hospitalizácie pacientky u žalobcu od 15. decembra 2011 do 23. decembra 2011, ako aj počas jej druhej hospitalizácie od 2. júla 2012 do 25. júla 2012 na neurologickom oddelení a od 25. júla 2012 do 27. júla 2012 na infekčnej klinike nebola pacientke z neurologického hľadiska poskytnutá správna zdravotná

starostlivosť. U pacientky nebolo vykonané MR vyšetrenie mozgu prístrojom so silou magnetu 0,3 T, ktoré by s najväčšou pravdepodobnosťou ukázalo diseminované poškodenie centrálnej nervovej sústavy, nakoľko príčiny neurologickej poruchy bolo potrebné hľadať na úrovni hrudnej miechy alebo vyššie, resp. pri prepustení nebolo doporučené kontrolné vyšetrenie MR ambulantnou cestou na bežne dostupných prístrojoch si silou magnetu 1,5 T. Ani po obdržaní výsledkov z likvoru odobratého pri prvej hospitalizácii nebolo indikované vyšetrenie MR mozgu na prístroji 0,3 T. V spektre pomocných vyšetrení chýbalo realizovanie vyšetrenia multimodálnych evokovaných potenciálov. Po obdržaní výsledku MR mozgu počas hospitalizácie na infekčnej klinike v období od 25. júla 2012 do 27. júla 2012 neboli neurológom indikované ďalšie diagnostické postupy pri podozrení na sklerózu multiplex.

Ako vyplýva z odôvodnenia rozsudku, krajský súd nepovažoval námietky žalobcu ohľadne nevypočutia účastníka, resp. jednotlivých lekárov v správnom konaní ako aj námietky ohľadne nevypracovania znaleckého posudku za dôvodné. Štatutárny zástupca, ako aj jednotliví do úvahy prichádzajúci lekári mali možnosť v priebehu konania o výkone dohľadu vyjadrovať sa k jednotlivým skutočnostiam zisteným v konaní. Rovnako bol žalobcovi daný k dispozícii Protokol č. 625/2013, proti ktorému boli z jej strany podané námietky a tie boli po konzultácii s prizvanými odborníkmi znovu prerokované so žalobcom.

Krajský súd poukázal na to, že žalovaný vyzval žalobcu, aby sa prišiel oboznámiť s podkladmi pre vydanie napadnutého rozhodnutia. Pri oboznamovaní sa so spisovou dokumentáciou dňa 30. júla 2014 zástupca žalobcu prehlásil, že so všetkými skutočnosťami bol oboznámený v priebehu výkonu dohľadu, prerokovania protokolu a prvostupňového správneho konania, pričom ďalšie dokazovanie nenavrhol a zároveň skonštatoval, že trvá na svojich doterajších vyjadreniach.

Podľa názoru krajského súdu nie je v rozpore s právnou úpravou, ak na prejednanie vecí v správnom konaní nebolo nariadené ústne pojednávanie. Správne orgány v rámci svojej kompetencie a vzhľadom na doterajší priebeh konania a skutočnosti zistené aj vykonaným dohľadom postupovali spôsobom, ktorý považovali za účelný.

Krajský súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku, že správne orgány dostatočne nepreukázali porušenie povinnosti poskytnúť zdravotnú starostlivosť správne.

K otázke nenariadenia znaleckého dokazovania krajský súd uviedol, že prvostupňový orgán v súlade s § 43 zákona č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 581/2004 Z. z.“) na zistenie stavu vecí pribral do konania dvoch konzultantov z oblasti infektológie a neurológie. Zákon striktné nevyžaduje, aby vo veci bolo nariadené znalecké dokazovanie, ani nepriznáva vyššiu hodnotu znaleckému posudku v porovnaní s odborným posudkom konzultanta. Odborní konzultanti sa kompetentne vyjadrili k jednotlivým námietkam proti protokolu z výkonu dohľadu nad zdravotnou starostlivosťou. Podľa krajského súdu nebol preukázaný dôvod na spochybňovanie výsledkov dokazovania ani na ich dopĺňanie o znalecký posudok. V žalobe nebola nijakým konkrétnym spôsobom spochybnená správnosť záverov prizvaných odborných konzultantov.

Krajský súd poukázal na to, že už pri prvej hospitalizácii pacientky, ošetrojúci lekári úplne nevyklúčili úvahy o diagnóze skleróza multiplex, a preto mali byť s ohľadom na súčasné poznatky lekárskej vedy indikované ďalšie diagnostické postupy, ktoré by s najväčšou pravdepodobnosťou vyvrátili alebo potvrdili tieto úvahy, a to aj vzhľadom na výsledky vyšetrení vykonaných pri prvej hospitalizácii. Po oboznámení sa s obsahom pripojeného administratívneho spisu žalovaného dospel krajský súd k záveru, že skutkový stav bol v prejednávanej veci zistený úplne a správne, pričom z týchto zistení vyplýva, že zo strany žalobcu neboli u pacientky vykonané všetky výkony pre správne a včasné určenie diagnózy.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote žalobca odvolanie a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie žalovaného vydané v prvom stupni a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň žiadal zaviazat' žalovaného na náhradu trov konania žalobcovi.

Žalobca poukázal na to, že nezákonnosť rozhodnutia žalovaného videl v tom, že žalovaný vychádzal z posúdenia odborníkov, s ktorými erudovaní lekári žalobcu z odboru neurológia nikdy nekomunikovali. Prvostupňový správny orgán nenariadil žiadne pojednávanie, kde by lekári žalobcu mali právo podávať odborníkom otázky, čím by bol ozrejmený skutkový stav. Prizvaní odborníci vychádzali len z písomných vyjadrení, konzultovali len so žalovaným, ale nie so zodpovednými zamestnancami žalobcu, ktorí realizovali liečebný proces.

Krajský súd v Trnave sa podľa názoru žalobcu nevysporiadal so zistením skutkového stavu, z ktorého by vychádzalo správne rozhodnutie, nevzal do úvahy závery rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Szd/3/2013 z 13. mája 2014, podľa ktorého skutkový stav je nenahraditeľným a neopomenuteľným prvkom v štádiu procesu aplikácie práva. Význam zisťovania skutkového stavu prostredníctvom rôznych dôkazných prostriedkov vrátane znaleckého posudku je zdôraznený prostredníctvom základnej zásady zakotvenej v § 3 ods. 5 Správneho poriadku, podľa ktorej rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci.

Krajský súd v Trnave bagatelizoval nepochybnosť, že v správnom konaní proti sebe stoja dva odborné názory, t. j. prezentované skupinou odborníkov - konzultantov a nemenej renomovaných odborníkov pôsobiacich v oblasti praxe, pričom žalobca je prevádzkovateľom zdravotníckeho zariadenia označeného ako fakultná nemocnica, ktorá prezentuje najnovšie poznatky lekárskej vedy a presadzuje ich do odbornej medicínskej praxe. Podľa názoru NS SR vyjadreného v rozsudku sp. zn. 1Szd/2/2013 z 18. marca 2014 sa v takomto prípade v samotnom spore od správneho súdnicstva požaduje, aby s vysokou pravdepodobnosťou, ktorá takmer hraničí s istotou vyslovil, kto má pri obhajovaní svojich medicínskych postupov pravdu.

Nakoľko zistenie skutkového stavu je medzi účastníkmi sporné, žalovaný mal tieto rozpory odstrániť, pričom podľa názoru žalobcu rozpor dvoch renomovaných odborníkov je možné odstrániť len nariadením znaleckého dokazovania. Nevykonanie tohto dôkazu spôsobilo, že rozhodnutie žalovaného je neodôvodnené, vychádzajúce z nenáležité zisteného skutkového stavu, a preto aj nezákonné.

Podľa žalobcu zdravotná starostlivosť bola poskytnutá správne, pričom boli vykonané všetky zdravotné výkony so zabezpečením včasnej a účinnej liečby s cieľom uzdravenia osoby, alebo zlepšenia stavu osoby pri zohľadnení súčasných poznatkov lekárskej vedy. V konaní nebol relevantným spôsobom preukázaný opak, takže nemohol byť naplnený dôvod porušenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. a dôvod pre uloženie pokuty.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný a navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť. Podľa žalovaného sú tvrdenia žalobcu o nenáležité zistenom skutkovom stave a nedostatočnom dokazovaní nedôvodné. Použitie stanovísk prizvaných odborníkov z príslušných medicínskych oblastí ako dôkazu v konaní o uložení pokuty predpokladá aj samotný zákon č. 581/2004 Z. z., podľa ktorého sa riadi výkon dohľadu. Platné právne predpisy nevyklúčujú, aby sa skutkové zistenia žalovaného opreli aj o názor len jedného prizvaného odborníka. V danom prípade boli v konaní obstarané ako podklady rozhodnutia stanoviská dvoch prizvaných odborníkov - prof. MUDr. Q. W., PhD., odborníka z medicínskeho odboru neurológia a MUDr. I. P., odborníka z medicínskeho odboru infektológia. Žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Sžso/10/2008 z 26. februára 2009, v ktorom najvyšší súd vyslovil, že ak by aj správny orgán prizval do konania znalca, tento by vychádzal iba z tých skutočností, ktoré sú známe aj konzultantom a správny poriadok v žiadnom zo svojich ustanovení nezoraďuje jednotlivé dôkazné prostriedky podľa ich dôkaznej sily a nevyklučuje, aby správny orgán na posúdenie odbornej otázky namiesto znalca použil aj odborný posudok konzultanta.

Žalovaný uviedol, že pri oboznamovaní sa so spisovou dokumentáciou (dňa 30. júla 2014) pred vydaním druhostupňového rozhodnutia, po preštudovaní spisovej dokumentácie prehlásil právny zástupca žalobcu do zápisnice, že so všetkými skutočnosťami bol oboznámený tak počas výkonu dohľadu, ako aj počas

prvostupňového správneho konania a ďalšie dokazovanie nenavrhuje. Žalovaný tiež poukázal na skutočnosť, že počas výkonu dohľadu, ako aj počas správneho konania sa vo veci vyjadrovali dotknutí zamestnanci neurologického oddelenia a infekčnej kliniky žalobcu a žalovaný sa ich vyjadreniami vždy dôkladne zaoberal, čo dokazuje aj obsah predloženej spisovej dokumentácie žalovaného.

Žalobca ani počas výkonu dohľadu, ani počas správneho konania neuviedol žiadne skutočnosti alebo dôkazy, ktorými by konkrétnym spôsobom spochybnil zistené nedostatky v poskytnutej zdravotnej starostlivosti, preto podľa žalovaného nebol daný dôvod, aby žalovaný prizval na posúdenie veci iného odborníka. Ak by žalobca uviedol nové skutočnosti alebo predložil nové dôkazy, musel by sa nimi žalovaný zaoberať. Žalovaný nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že z rozhodovacej praxe súdov vyplýva, že ak poskytovateľ zdravotnej starostlivosti nesúhlasí so stanoviskom prizvaného odborníka a vznesie k nemu námietky, je povinnosťou úradu zaobstarat' minimálne ďalšie stanovisko iného odborníka z príslušného odboru za účelom odstránenia rozporov, prípadne nariadiť dokazovanie súdnym znalcom. Naopak, žalovaný konštatuje, že súdna prax potvrdila postavenie žalovaného ako orgánu, do ktorého pôsobnosti patrí posúdenie skutočnosti, či zdravotná starostlivosť bola poskytnutá správne. Ide o odborné právne otázky, pri ktorých je žalovaný ako orgán dohľadu kompetentný vysloviť svoj odborný právny názor v rámci správnej úvahy za pomoci prizvaných odborníkov - konzultantov (rozsudok NS SR č. k. 3Szd/8/2009).

Skutočnosť, že žalobca s názorom prizvaného odborníka a s názorom žalovaného nesúhlasí, nemôže byť samo o sebe dôvodom na spochybnenie zisteného skutkového stavu. Na podporu svojich záverov žalovaný poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 10Szd/1/2013 z 25. septembra 2013, sp. zn. 10Szd/2/2013 z 11. septembra 2013, sp. zn. 10Szd/4/2013 zo 6. novembra 2013, sp. zn. 10Sžso/21/2014 z 15. apríla 2015, sp. zn. 9Szd/2/2013 z 27. mája 2015), ktoré za obdobnej skutkovej aj právnej situácie vyhodnotili postup žalovaného aj pri dokazovaní a pri aplikovaní jednotlivých právnych inštitútov v správnom konaní ako správne.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok upravujúci v zmysle § 1 písm. a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, a v zmysle § 1 písm. b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Predmetom preskúmania v prejednávanej veci je rozhodnutie žalovaného, ktorým bola žalobcovi právoplatne uložená pokuta 1 000 eur za nesprávne poskytnutie zdravotnej starostlivosti pacientke, u ktorej žalobca nevykonal všetky zdravotné výkony na zabezpečenie včasnej a účinnej liečby.

Porušenie spočívalo podľa žalovaného konkrétne v tom, že počas hospitalizácie pacientky u žalobcu od 15. decembra 2011 do 23. decembra 2011, ako aj počas jej druhej hospitalizácie od 2. júla 2012 do 25. júla 2012 na neurologickom oddelení a od 25. júla 2012 do 27. júla 2012 na infekčnej klinike nebola pacientke z neurologického hľadiska poskytnutá správna zdravotná starostlivosť. U pacientky nebolo vykonané MR vyšetrenie mozgu prístrojom so silou magnetu 0,3 T, ktoré by s najväčšou pravdepodobnosťou ukázalo diseminované poškodenie centrálnej nervovej sústavy, nakoľko príčiny neurologickej poruchy bolo potrebné hľadať na úrovni hrudnej miechy alebo vyššie, resp. pri prepustení

nebolo doporučené kontrolné vyšetrenie MR ambulantnou cestou na bežne dostupných prístrojoch si silou magnetu 1,5 T. Ani po obdržaní výsledkov z likvoru odobratého pri prvej hospitalizácii nebolo indikované vyšetrenie MR mozgu na prístroji 0,3 T. V spektre pomocných vyšetrení chýbalo realizovanie vyšetrenia multimodalitných evokovaných potenciálov. Po obdržaní výsledku MR mozgu počas hospitalizácie na infekčnej klinike v období od 25. júla 2012 do 27. júla 2012 neboli neurológom indikované ďalšie diagnostické postupy pri podozrení na sklerózu multiplex.

Účelom zákona č. 576/2004 Z. z. je upraviť poskytovanie zdravotnej starostlivosti a služieb súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti, práva a povinnosti fyzických osôb a právnických osôb pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti, postup pri úmrtí a výkon štátnej správy na úseku zdravotnej starostlivosti.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 576/2004 Z. z. zdravotná starostlivosť je súbor pracovných činností, ktoré vykonávajú zdravotnícki pracovníci, vrátane poskytovania liekov, zdravotníckych pomôcok a dietetických potravín s cieľom predĺženia života fyzickej osoby (ďalej len "osoba"), zvýšenia kvality jej života a zdravého vývoja budúcich generácií; zdravotná starostlivosť zahŕňa prevenciu, dispenzarizáciu, diagnostiku, liečbu, biomedicínsky výskum, ošetrovateľskú starostlivosť a pôrodnú asistenciu.

Podľa § 2 ods. 9 zákona č. 576/2004 Z. z. diagnostika je zisťovanie a hodnotenie zdravotného stavu osoby a v prípade zistenia poruchy zdravia alebo choroby určenie závažnosti poruchy zdravia alebo choroby; jej výsledkom je určenie choroby.

Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. poskytovateľ je povinný poskytovať zdravotnú starostlivosť správne. Zdravotná starostlivosť je poskytnutá správne, ak sa vykonajú všetky zdravotné výkony na správne určenie choroby so zabezpečením včasnej a účinnej liečby s cieľom uzdravenia osoby alebo zlepšenia stavu osoby pri zohľadnení súčasných poznatkov lekárskej vedy.

Podľa § 43 ods. 1 zákona č. 581/2004 Z. z. úrad v rámci výkonu dohľadu nad zdravotnou starostlivosťou [§ 1 písm. d)] vykonáva

- a) dohľad na diaľku nad zdravotnými poisťovňami, platiteľmi poistného, poskytovateľmi zdravotnej starostlivosti, poistencami a inými osobami, ktorým osobitný predpis ukladá povinnosti,
- b) dohľad na mieste nad zdravotnými poisťovňami, platiteľmi poistného a poskytovateľmi zdravotnej starostlivosti (ďalej len „dohliadaný subjekt“).

Podľa § 43 ods. 3 zákona č. 581/2004 Z. z. dohľadom na mieste sa rozumie získavanie informácií a dokumentov spravidla priamo u dohliadaného subjektu alebo od jeho zamestnancov a vyhodnocovanie takto získaných informácií a dokumentov.

Podľa § 43 ods. 4 zákona č. 581/2004 Z. z. dohľad na mieste vykonávajú zamestnanci úradu a prizvané osoby (ďalej len „osoba oprávnená na výkon dohľadu“) na základe písomného poverenia úradu. Prizvanými osobami môžu byť zamestnanci iných právnických osôb alebo iné fyzické osoby s ich súhlasom.

Podľa § 43 ods. 7 zákona č. 581/2004 Z. z. najmenej jedna osoba oprávnená na výkon dohľadu na mieste nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti musí mať

- a) odbornú spôsobilosť podľa osobitného predpisu v tých pracovných činnostiach, v ktorých majú vykonávať dohľad,
- b) najmenej päťročnú odbornú zdravotnícku prax v oblasti poskytovania zdravotnej starostlivosti.

Podľa § 44 ods. 3 zákona č. 581/2004 Z. z. ak má dohliadaný subjekt pochybnosť o nezáujatosti osoby oprávnenej na výkon dohľadu, môže podať úradu písomné námietky s uvedením dôvodu. Podanie písomných námietok nemá odkladný účinok.

Podľa § 50 ods. 2 písm. a) zákona č. 581/2004 Z. z. ak úrad pri výkone dohľadu nad poskytovaním

zdravotnej starostlivosti zistí, že zdravotná starostlivosť nebola poskytnutá správne (§ 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z.), alebo ak úrad zistí porušenie povinností ustanovených v § 46 ods. 1 podľa závažnosti zistených nedostatkov a ich následkov môže uložiť poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti pokutu (§ 64 ods. 2).

Podľa § 64 ods. 2 písm. b) zákona č. 581/2004 Z. z. úrad môže uložiť poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti za podmienok ustanovených v § 50 ods. 2 pokutu až do výšky 9 958 eur, ak ide o právnickú osobu.

Podľa § 77 ods. 1 zákona č. 581/2004 Z. z. na konanie a rozhodovanie úradu sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov), ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 32 ods. 2 správneho poriadku podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnemu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov v predmetnej veci postupovali v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci zistili skutkový stav dostatočne a správne a ani konanie netrpí takou vadou, ktorá by mohla ovplyvniť zákonnosť ich rozhodnutí, a preto napadnuté rozhodnutie žalovaného (ani rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu) nemožno považovať za nezákonné. Najvyšší súd po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Trnave, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu sa s napadnutým rozsudkom krajského súdu stotožňuje, a k odvolacím námietkam žalobkyne uvádza nasledovné.

Z citovaných zákonných ustanovení nesporne vyplýva, že povinnosťou správneho orgánu je zistiť všetky právne rozhodné skutočnosti bez ohľadu na to, v či prospech svedčia. Správny orgán pritom nie je viazaný návrhmi účastníkov konania na vykonanie dôkazov. Stav veci sa musí zistiť presne, čo znamená, že musí čo najviac zodpovedať reálnej skutočnosti. Dôkazy, ktoré sú základom správneho rozhodnutia, musia mať taký charakter, aby nebolo možné pochybovať o ich hodnovernosti a objektívnom posúdení skutočného stavu veci. Dôkazom v konaní o posúdenie správnosti poskytnutia zdravotnej starostlivosti sú predovšetkým odborné nálezy, odborné posudky, znalecké posudky a stanoviská.

Najvyšší súd konštatuje, že žalobca na podporu svojich tvrdení nepredložil správnemu orgánu ani súdu žiaden dôkaz, ktorý by spochybnil alebo vyvrátil závery zistené v správnom konaní (§ 34 ods. 3 správneho poriadku). Námietky žalobcu sú iba v rovine tvrdení a vyjadrenia nesúhlasu so závermi žalovaného. Žalobca zotrváva na svojom názore, že zdravotnú starostlivosť poskytol správne, avšak tieto svoje závery neopiera napríklad o určité odborné stanoviská, všeobecne platné postupy, či iné skutočnosti, ktoré by podporovali jeho tvrdenia a zároveň vyvracali, či spochybňovali závery žalovaného.

V prípade, že žalobca ako kontrolovaný subjekt nesúhlasí s odborným posúdením poskytnutej zdravotnej starostlivosti, ku ktorému v rámci vykonávaného dohľadu dospel žalovaný, nevzniká žalovanému automaticky povinnosť ustanoviť vo veci znalca. V prejednávanej veci ide o odborné otázky, pri ktorých je žalovaný ako orgán dohľadu na základe zákona kompetentný vysloviť svoj odborný názor, pričom v prejednávanej veci závery žalovaného vychádzali zo stanovísk prizvaných osôb s odbornou spôsobilosťou v tých pracovných činnostiach, v ktorých bol vykonávaný dohľad (§ 43 ods. 7 zákona č. 581/2004 Z. z.). Navyše najvyšší súd uvádza, že žalobcovi nič nebránilo predložiť v konaní ako dôkaz

znalecký posudok.

Z vyššie uvedených dôvodov preto najvyšší súd dospel k záveru, že odvolanie žalobcu neobsahuje nijaké právne relevantné argumenty, ktoré by boli spôsobilé vyvrátiť alebo spochybniť závery žalovaného uvedené v preskúvanom rozhodnutí, ani spôsobilé vyvrátiť alebo spochybniť závery krajského súdu uvedené v jeho rozsudku.

Keďže v rozsahu odvolacích dôvodov nebolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných právnych noriem a keďže podľa názoru najvyššieho súdu, krajský súd rozhodol v súlade so zákonom, Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukázaním na vyššie uvedené napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 250k ods. 1 veta prvá OSP v spojení s ustanovením § 246c ods.1 veta prvá a § 224 ods. 1 OSP tak, že žalobcovi náhradu trov tohto konania nepriznal, pretože v tomto konaní nebol úspešný. Žalovanému náhrada trov konania neprináleží zo zákona.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.